

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 22. april 2014, številka 4, letnik III

Intervju s kaplanom Klemnom Jagrom: Simbolni pomen velikonočnih dobrot

Utrinki PŠ Vrh nad Laškim

Čokoladna jajčka in preprosto hvala

Ali veste, kaj je footbag?

Lisjak Renart

Intervju z Matejo Marcus: Otroci gredo v šolo že pri štirih letih

Debaterji: Zadnji turnir v letošnjem šolskem letu

Alma Pleteršek Fajfer: Prva preizkušnja v komponiranju

Tabor vrstniških mediatorjev

Tretješolci v Hermanovem brlogu

Jože Blagotinšek: Delo, ki ne vzame veliko časa, a se ga vsak dan nekaj nabere

Čebelarja na obisku pri prvošolcih

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 22. april 2014, številka 4, letnik III

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Saša Klezin, Nika Novak, Nadja Slapšak, Monika Homšek, Rok Planko, Nastja Naglič, Nikolaj Marot, Mark Ulaga, Eva Kodrin, Ana Blatnik, Taja Jančič, Tinkara Blagotinšek, Nik Ojsteršek, Sara Sakić, Mateja Žumer

Naslovnica: Gaja in Ajda Kolšek

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

VELIKONOČNI INTERVJU Z LAŠKIM KAPLANOM

Simbolni pomen velikonočnih dobrot

Ob veliki noči smo se odločili, da za intervju poprosimo Klemna Jagra, kaplana v Župniji Laško. Povedal je veliko zanimivega, med drugim tudi to, kako ga je pot zanesla v naš kraj in kako se med nami počuti.

Odločitev za poklic je za večino ljudi pomemben korak v življenju. Vi ste duhovnik že skoraj šest let. Kako ste prišli do ideje, da bi postali prav to?

Točnega razloga za to ne vem, spomnim pa se, da mi je bil poklic duhovnika zelo všeč. Ko sem se odločal za poklic, sem imel pomenljive sanje. Sanjal sem namreč, da sem oblečen v pilota in se pripravljam na svoj prvi polet. A preden smo vzleteli, sem stopil pred potnike in jim rekel, da bomo nekaj skupaj zmolili. To je bilo zame znamenje, da bom postal neke vrste duhovni pilot in bom ljudem kazal pot v nebo.

In tako vas je pot zanesla v Laško. Ali ste se težko navadili na življenje v tem kraju? Ste Laško mogoče obiskali že kdaj prej?

V Laškem sem že bil nekajkrat prej, saj sem imel stike s tremi družinami. Pred petimi leti pa sem v to mesto prišel službeno, po navodilu škofa. Drugače pa sem se na življenje tukaj hitro navadil in mi je zelo všeč.

Vodili ste otroški cerkveni pevski zbor. Kdo vse prepeva v njem? Ste zadovoljni z udeležbo?

Da, cerkveni pevski zbor, ki ga sestavljajo veroučenci vseh starosti, sem vodil eno leto, zdaj pa me je nasledila Neža Ulaga. Na začetku sem bil malce razočaran nad udeležbo, saj je veliko otrok, ki so hodili na verouk, tudi lepo pelo, a se k zboru niso priključili. Upajmo, da se bo še kdo opogumil in se nam pridružil.

Glasba prav tako predstavlja velik del vašega prostega časa. Nastopili ste tudi na lastnem koncertu. Svojo ljubezen do glasbe pa želite prenesti tudi na mladino in otroke. Kdaj ste se začeli navduševati nad glasbo? Katera glasbila igrate? Ali prepevate samo v cerkvi ali se udeležujete tudi drugih pevskih dogodkov?

Z glasbo sem se ukvarjal že v otroštvu, kasneje, ko pa sem obiskoval fakulteto, sem prepeval predvsem v zborih (cerkvenih in posvetnih).

Nekaj časa sem hodil tudi na solo petje in nastopil na kakšni prireditvi. Samostojen koncert sem pripravil tudi ob koncu glasbene šole, po njej pa si nisem več zadal cilja, da bi organiziral kakšen koncert, zato je to stopilo malce v ozadje. Kot duhovnik pa sem že tudi pripravil koncerta, in sicer v Šoštanju, kjer sem bil kaplan na začetku, in ne tako dolgo nazaj tudi v Laškem. Prvo glasbilo, ki sem se ga naučil igrati, je klavir, podobno je tudi igranje na orgle. Za dušo ali pri verouku občasno poprimem tudi za kitaro in zaigram kakšno pesem. Imam pa željo, da bi se naučil igrati še na bas kitaro in bariton.

Kot sva že omenila, poučujete tudi verouk. Otroci so danes drugačni, kot so bili včasih. Ali se to pozna tudi pri verouku? Če se, kako?

Verouka sicer še ne poučujem tako dolgo, da bi lahko opazil kakšno veliko razliko, a mi starejši duhovniki povedo, da se to zagotovo opazi. Če bi današnji verouk primerjal s tistim, ki sem ga bil sam deležen kot otrok, spremembe zagotovo so, enako kot so razlike tudi med šolo nekoč in danes. Seveda se je prav tako v mojem otroštvu našel kdo, ki je bil malce bolj glasen, a je bil tudi hitro utišán, saj je bilo pri verouku skoraj tako kot pri vojakih. Mislim, da je danes vse več takšnih, ki so bolj »živi«, vse pa je seveda odvisno od vzgoje doma.

Velika je tudi udeležba na oratoriju. Kako animirate otroke, da se ga udeležujejo v takšnem številu? Ali imate za letošnji oratorij pripravljeno kakšno novost?

Največja in najuspešnejša reklama za oratorij so otroci, ki so ga že obiskovali in navdušijo ter povabijo še druge. Prvo leto je bila udeležba malce skromnejša, a se je vsako leto izboljševala. Seveda bo oratorij tudi letos, a se bo malce razlikoval od prejšnjega, saj bomo imeli drugo temo – o apostolu Petru – in tako bo drugačna tudi igra. Točnih novosti trenutno niti sam ne vem, saj oratorij še pripravljamo, a zagotovo bo prepleten z

igro, s katehezo, z molitvijo in zanimivimi ustvarjalnimi delavnicami.

Obiskujete bolne in starejše, pripravljate razne delavnice za vse starostne skupine ... Tako imate veliko stika tako s starejšimi kot tudi z otroki. Kaj vam je pri tem delu najbolj všeč? Česa morda ne marate?

Všeč mi je, ko vidim, da imajo vse generacije otrok nekaj skupnega. Vsak je namreč vesel, če mu posvetiš del svojega časa in da se počuti koristnega in zaželenega. Po drugi strani mi je lepo tudi z bolnimi in ostarelimi, ker vidim, kako jih razveselim s svojim obiskom, obenem pa tudi sam veliko prejmem od njih. Prav tako se pri otrocih, kljub temu da jih celo leto veliko opozarjam in imam včasih občutek, da ne slišijo moje kateheze, na koncu izkaže, da delo ni brezplodno in se vseeno veliko naučijo. Seveda mi je včasih tudi težko, ko poučujem otroke in se kar ne morejo umiriti. Težko pa mi je tudi, kadar starši ne podpirajo otrok pri njihovi verski vzgoji in jim pri tem niso zgled. V življenju ne maram neiskrenosti in tega, da se s kom sprem. Sicer pa je to, kaj imam rad in česa ne maram, odvisno tudi od mojega razpoloženja na določen dan.

Veliko ljudi verjetno misli, da so duhovniki zelo strogi in resni ljudje, a vi lahko z veliko gotovostjo trdite, da ni tako. Ste namreč zelo dejavni tudi v prostem času in vodite državno nogometno reprezentanco duhovnikov ...

Tudi duhovniki smo le navadni ljudje, a nekateri zmotno mislijo, da smo vzvišeni in se z nami ni mogoče pogovarjati. Nekateri se radi ukvarjamo tudi s športom in tako smo ljubitelji nogometa ustanovili reprezentanco duhovnikov Pax, pri kateri sem tajnik. Tako se vsak teden zberemo na sproščenem večeru in igramo nogomet ter se pogovorimo o vsakdanjih zadevah, izmenjamo kakšen nasvet, potem pa se vsak vrne nazaj v svojo župnijo. Letos smo se že drugič zapored udeležili evropskega prvenstva duhovnikov v nogometu, ki je bilo v Belorusiji, leto prej tudi v

Sloveniji. Skratka – pomembno je, da ne tičimo vsak zase v svoji župniji, ampak se zberemo, zaradi česar je vse bolj sproščeno.

Bliža se velika noč, ki je največji krščanski praznik. Na mizi bodo »pirhi«, potica, hren, šunka in še mnogo drugih dobrot. Marsikdo ne ve, da ima ta hrana svoj pomen v krščanskem obredju ...

Skupna in osrednja tema vse hrane, ki jo jemo za veliko noč, je Jezus. Ta nam je pokazal, da obstaja nesebična ljubezen do človeka, saj se je za nas žrtvoval na križu. To je tudi glavno sporočilo tega največjega krščanskega praznika. Simbolni pomen si lahko zelo dobro razlagamo s primerom, ki ga opisuje Fran Saleški Finžgar – kako je njegova

mama otrokom razložila pomen jedil. V košari, ki jo nesemo k blagoslovu, je pet »pirhov«, ki predstavljajo Jezusove rane, kolač je njegova krona, trije hreni so žebliji, medtem ko šunka predstavlja Jezusovo telo. Ob zaužitju teh dobrot se spomnimo njegovega trpljenja, ki je izjemen primer, kako ljubezen premaga smrt.

V preteklosti so se družine na veliko noč zbrale in res pristno

praznovale ta praznik. V današnjem času so ljudje vse bolj odvisni od materialnih dobrin, kot sta televizija in računalnik. Prav tako je pomen tega praznika vse bolj komercialen in ne temelji več na medsebojnih odnosih. Kako vidite razliko med veliko nočjo v svojem otroštvu in njenim praznovanjem danes? Ali je to še vedno družinski praznik, kot je bil nekoč?

Mislím, da je to še vedno družinski praznik, a je prav takšen, kot si ga ustvarimo sami. Poznam več družin, ki si kot pripravo na veliko noč vzamejo dopust in se popolnoma posvetijo temu prazniku. Tudi če si ne vzamemo dopusta, lahko brez težav praznujemo veliko noč, a menim, da je to odvisno od odločitve. Spomnim se, da so v mojem otroštvu na veliki petek kot vsak drug petek igrali nogomet, ampak moja družina je vedno odšla k

obredom tega dne. Tako je bila to naša prednostna naloga, saj je bilo časa za igranje športa dovolj druge dni. Na ta način smo lepše praznovali ta praznik in bili povezani kot družina. Ob jedi smo se pogovarjali o simbolnem pomenu hrane in mislim, da je tudi danes v sodobnih družinah to mogoče, a se moramo za to odločiti.

Kaj vam pomeni velika noč? Se je vaš odnos do tega praznika od mladosti do danes močno spremenil?

Zame je to praznik upanja, veselja, optimizma, predvsem pa spodbude, da se ne bi naveličal hoje za Kristusom. Kot otrok sem na ta praznik gledal skozi druge oči. Vedno sem se veselil nošenja »žegnanega« ognja, ker so me bili ljudje veseli, a tudi sam sem bil vesel kakšne skromne pozornosti. A to je bil del tega praznika. Pomembno je, da ga pričakujemo z veseljem in če si vzamemo čas zanj, ga lahko doživimo. Kasneje, ko sem odrasel, sem sodeloval pri pevskem zboru in tam doživel pripravo na veliko noč, z leti pa sem ta praznik spoznal v njegovi polnosti. Otrokom se verjetno zdi, da je to lep praznik, ker se veliko dogaja, ker je miza polna dobrot, ker

dobijo veliko sladkarij, a ko odrastemo, se bolj poglobimo tudi v vsebino praznika in ko se udeležimo še obredov, lahko veliko noč res lepo praznujemo.

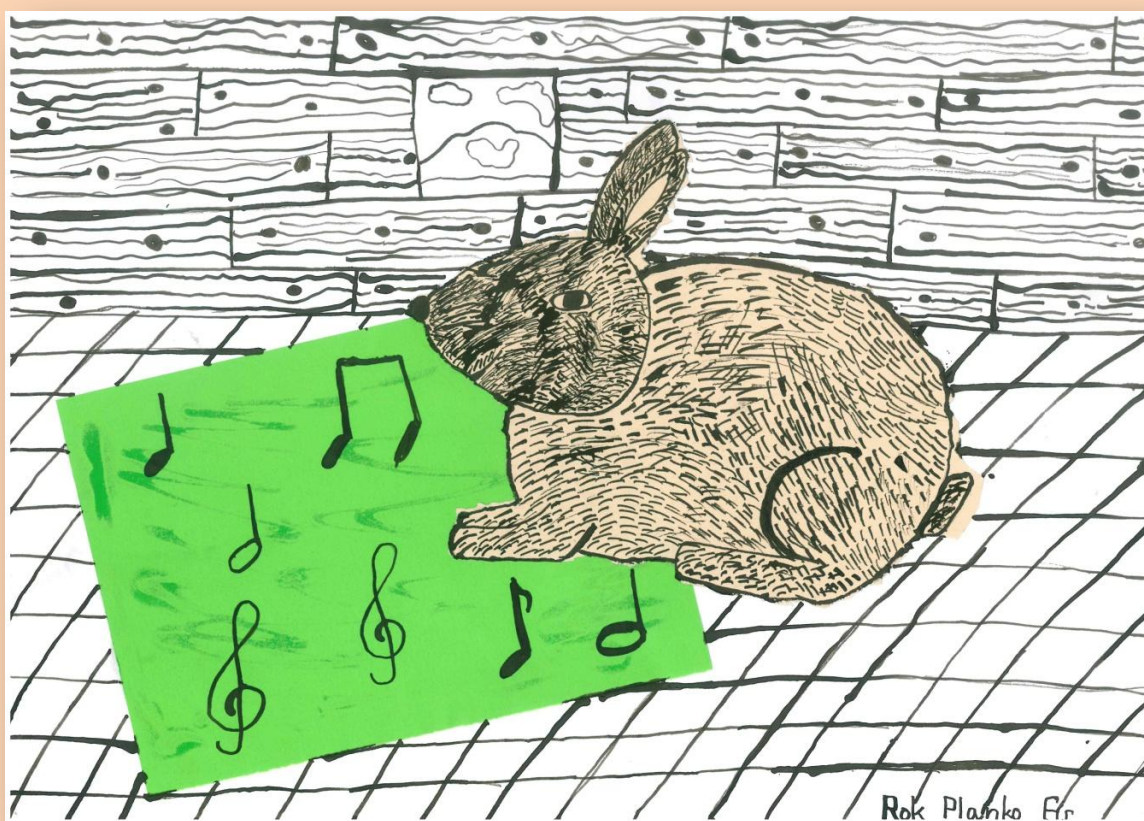
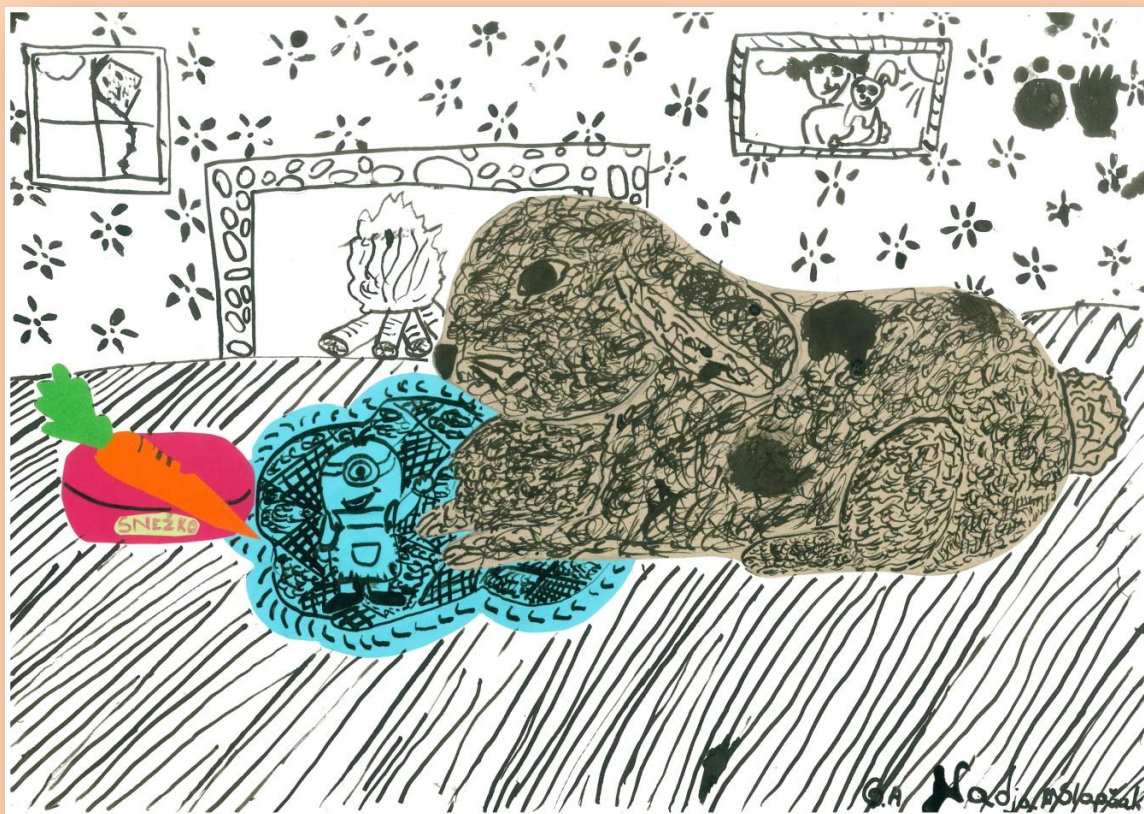
Zagotovo se vam je že kdaj v duhovniškem življenju pripetilo kaj smešnega. Ali bi mogoče kako takšno zanimivo in duhovito prigodo delili z nami?

Enkrat se je res pripetilo nekaj duhovitega, ki pa takrat ni bilo tako smešno. Neka družina je namreč hotela krstiti otroka, ki je bil star približno tri leta in je seveda že hodil in govoril. Med pripravami nismo imeli težav in tudi starše sem prosil, naj otroku razložijo, kako obred poteka. Na sam dan krsta pa je prišlo do manjšega spodrsaljaja, saj me ta otrok prej nikoli ni videl v duhovniški obleki in se me je ustrašil. Tako nam je sredi obreda pobegnil in so ga morali starši in botri loviti, sam pa sem čakal, da ga bodo privedli nazaj. Takrat se mi je prvič zgodilo, da je otrok sredi krsta pobegnil. (smeh) Na račun tega se še danes velikokrat nasmejimo. Seveda se mi je že tudi zgodilo, da sem pri maši zamenjal vrstni red, a na srečo tega ni nihče opazil.

Saša Klezin in Nika Novak
Foto: Osebni arhiv Klemna Jagra

VELIKA NOČ

ONIS

Kaj je bilo prej – kokoš ali jajce?

Lidija Podmenik

PŠ ŠENTRUPERT

Bogata pomlad

Tako, pa smo jo dočakali. Prišla je topla vigred, vsa odeta v prelepe cvetove. Vse diši in brsti. Ko se peljemo v šolo, opazujemo zeleneče travnike, posute z rumenimi cvetovi regrata, ob poti pa nas pozdravljajo cvetoče jablane, ki privabljajo čebele na prvo pašo. Pridne vrtnarke in vrtnarji hitijo s sejanjem semen. Marljive gospodinje so že zasadile prve sadike balkonskega cvetja. Kmetje so preorali polja, začelo se je delo.

V bližnjem ozelenelem gozdu smo že zaslišali prvi ku ku. Pomladno razpoloženje je mogoče čutiti tudi v šoli. Sredi aprila smo imeli teden dni različnih dejavnosti. Za začetek smo pripravili dan zdravja, kjer smo se pogovorili, kaj zdravje sploh je, kako ga občutimo in kaj lahko sami storimo, da ga čim dlje ohranimo. Izdelali smo plakat o zdravju iz prinešenega materiala, reševali križanke »umivanke« in se učili praktično nuditi prvo pomoč ob urezninah, opeklinah in zlomih. Učenci višjih razredov so pisali recepte za domače jogurte in sladolede, ki so jih potem naredili, vsi pa smo se lahko z njimi tudi posladkali. Mmm, kako so bili dobri. Sredi dopoldneva smo použili pravcato

domačo kmečko malico, sestavljeno iz mleka, masla, marmelade in kruha.

Ob bližajočih praznikih smo se odločili izvesti tudi tehniški dan Kaj zmorem narediti. Z nasmehom na obrazu so nastajali ljubki zajčki in petelinčki.

Pester aprilski teden se je končal z vožnjo v PŠ Debro, kjer smo vsi uspešno opravili naloge za športnovzgojni karton. Dovolite, da vam na koncu še zaupamo, da so nam v tem mesecu nagajale »kozike«, a ne tiste ta prave, hahaha, ampak vodene ... Ampak se ne damo ... smo jih že premagali.

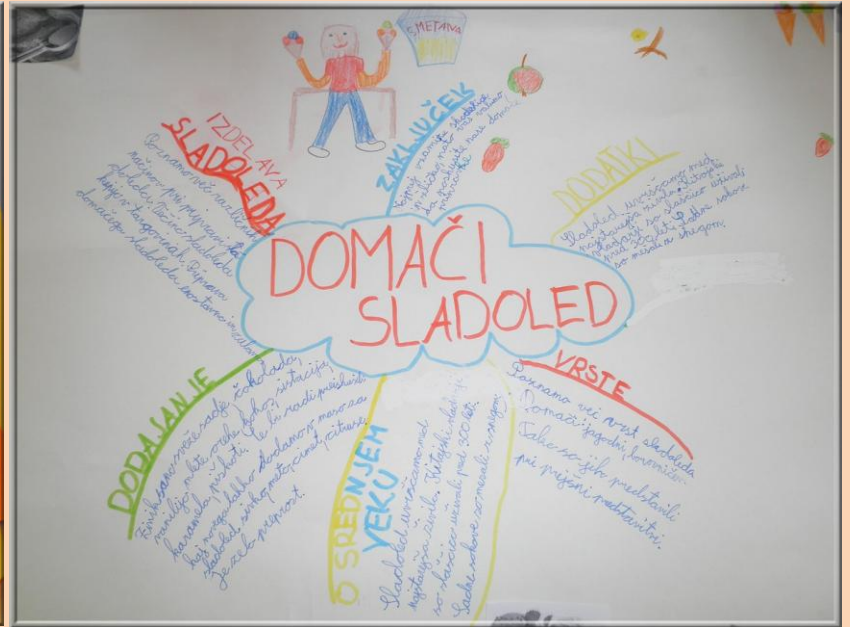
Cvetka Teršek

*Cvetoča jablana nad šolo na regratovi preprogi.
V OPB so nastajali pomladni cvetovi iz krep papirja.*

Pisani zajčki in petelinčki.

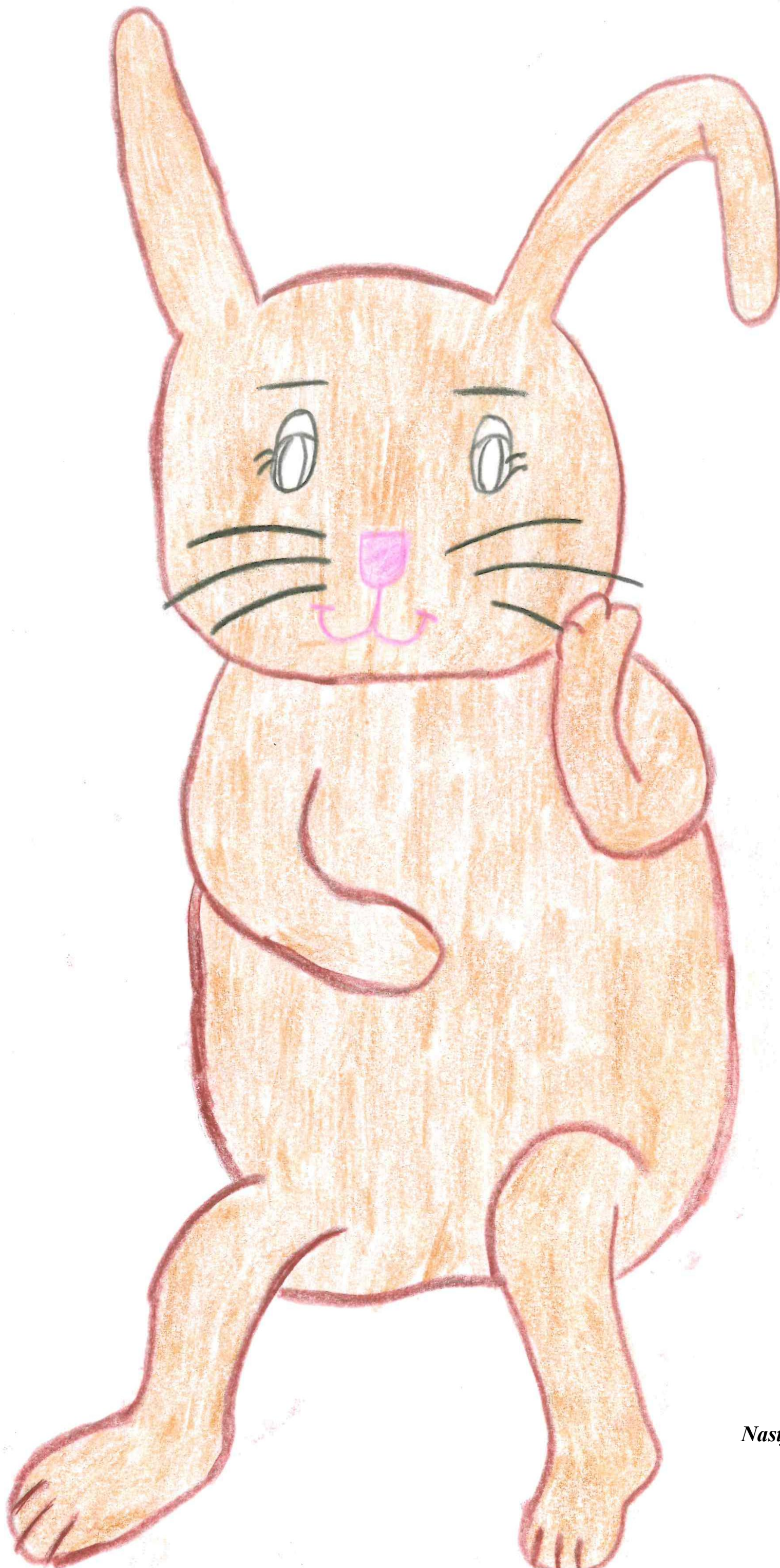
Navodila za pripravo sladoleda.

Mi trije smo naredili domači jogurt s temno čokolado in z bananami.

Prva pomoč pri opeklinah ... hlajenje pod tekočo mrzlo vodo ...

Nastja Naglič

ONIS

Dan zdravja

V torek, 8. aprila, smo imeli naravoslovni dan. Zjutraj smo se pogovarjali o ribah in zdravi prehrani. Po malici smo šli k Ribiški družini Laško.

Tam smo imeli predstavitev o ribah. Potem smo šli v Jagoče k ribniku Lava loviti ribe. Ribič nam je pokazal različno dolge ribiške palice. Pogovarjali smo se o tem, kakšne ribe so v ribniku in v Savinji. Potem smo lovili ribe. Nekateri so ulovili velike ribe in drugi majhne. Ribič nam je pokazal, kaj ribe jedo. Povedali so nam, da včasih tudi cel dan čakajo na ulov. Pokazali so nam, kako

hrano oblikujejo v kroglo, dajo na fračo in ustrelijo v vodo. Ribič Maks je povedal, da je nek ribič narobe obrnjeno fračo s hrano ustrelil v svoj obraz in si izbil zob. Vsak učenec je ujel vsaj dve ribi ali več. Ribe smo izpustili nazaj v ribnik in si nekaj zaželeli. Ribičem smo se zahvalili in se odpravili v šolo.

Nikolaj Marot in Mark Ulaga

PŠ VRH

Utrinki PŠ Vrh nad Laškim

Januar

Iz odpadnih plastenk smo izdelali pisane pingvinčke, v katere lahko skriješ pred sladkosnedneži bombončke .

Takole pa smo tudi kakšno ušpičili naši učiteljici ... naš Snežko je ni spustil domov ...

Februar

Učenci 4. in 5. razredov smo zavrteli čas nazaj in se lotili pisanja Zdravljice s peresi. V OPB pa so učenci v likovni tehniki PopArt barvali slike Prešerna in Julije.

Pri urah likovne umetnosti smo se lotili risanja portreta Franceta Prešerna. Naši učenci so ga odlično narisali.

Učenci 4. in 5. razreda smo se odločili pustovati malo drugače. Učiteljica nam je prinesla barve za obraz in smo si pri uri LUM drug drugemu poslikali obraze

Marec

»Preljubi Šentlenart kako si ti lep, maš majčkeno faro in dosti deklet.« Risali smo šentlenartsko cerkev.

Rumeni regratovi cvetovi in dišeča cvetoča drevesa okoli naše šole Vrh nad Laškim so nakazali, da je pomlad zares pred vrati. V čudovitem pomladnem vzdušju smo konec marca praznovali tisti poseben dan, ki je namenjen vsem mamiciam in ženam za vso njihovo dobro delo, skrb, prijazne ter spodbudne besede.

V ta namen smo pripravili kulturni program, kjer so se učenci predstavili s pesmijo, z recitacijo, dramsko igro in nazadnje še z modno revijo, s katero so na duhovit način predstavili modo staršev.

Naš trud je bil poplačan, ko smo videli ponosne poglede mamic, babic, staršev in njihove nasmeh na obrazih.

April

8. aprila smo izvedli naravoslovni dan na temo Zdravje. Izdelovali smo smoothije. Razdelili smo se v dve skupini. Prva je pripravljala zelenjavne in druga sadne smoothije. Po malici smo imeli zumbo, ki jo je vodila gospa Katja Bezgovšek, vaditeljica z licenco. Na koncu smo še pripravili smoothie za naše najmlajše šolarje in jih povabili na pokušino. Najbolj všeč so nam bili sadni smoothiji. Verjetno zato, ker nam je okus sadja bolj znan.

Jasna Lapornik

KOMENTAR

Čokoladna jajčka in preprosto hvala

Velikaaaaaa nooooooč! Vsak jo praznuje na svoj način. Najmlajši se seveda ne zavedajo, kakšen pomen ima ta praznik za vernike, temveč jim največji čar predstavlja velikonočni zajček. Po njihovem mnenju je to eno najboljših bitij na svetu. Skaklja po travi, raznosi jajca in seveda darila. Popravek, najboljše bitje je, če prinese darila, ki si jih želijo, drugače pa ... no, ni.

Kaj pa tisti malo starejši? Ko je treba v trgovino po kakšne stvari za velikonočni zajtrk, ni nikjer nikogar, a takoj ko zagledajo dolga zajčja ušesa, vsi prihitijo pogledat, ali je njihovo darilo postavil pod smreko pod hišo ali ga obesil na jablano za hišo. No, vidite, kako pameten je velikonočni zajec. Darila prinese izven hiše, ne v hišo in tako najstnike vsaj enkrat odlepi od računalnikov. Genialno!

Kaj pa tisti še malo starejši, za katere čar velike noči ni več v darilih in plazenju za čokoladnimi jajčkami, ki se kar kotalijo sem in tja? Tisti morda končno občutijo, kar je res bistven del velike noči. Sama sem nekako na polovici. Še vedno se navdušeno podim za novimi dobitki in pobiram čokoladna jajca, da bi si naredila letno zalogo. A kljub temu, kako praznik praznujemo danes, menim, da se vsekakor moramo spomniti, kaj pravzaprav praznujemo. Ali ste kdaj ugotovili, da ljudje ne cenimo stvari in bitij dovolj, dokler jih ne izgubimo? Zakaj? Ali smo res preponosni, da bi izrekli pohvalo, nekomu čestitali in preprosto rekli hvala? Tako enostavno, vendar izrečeno absolutno premalokrat.

Devetošolka

Če misliš na ...

Če misliš samo na službo,
lahko dobiš okužbo.

Če pa misliš samo na družino,
lahko dobiš hudo vročino.

Toda ko misliš na vse,
se ti kar svet podre!

»Na kaj pa naj potem mislim?«

Nase!

In ko boš začel verjeti vase,
boš človek prave rase.

Eva Kodrin

EVROPSKA VAS

Ali veste, kaj je footbag?

V petek, 11 aprila, je bilo nekaj oddelkov razredne stopnje deležnih predstavitev footbaga. Predstavitev je popestril lisjak Renart, lik iz germanske zgodbe. Če so se učenci izkazali z žogico, so prejeli odlikovanja v obliki medalje s podobo lisjaka. O tem športu je za Kratkočasnik malo več povedal učitelj angleščine Aleš Zarič.

Kaj sploh je footbag?

Footbag je mlad šport (uradno obstaja trideset let), ki se je iz Severne Amerike razširil po vsem svetu. Za hiter razvoj je v veliki meri zaslužen internet, saj so footbag triki zelo specifični in zahtevni, dobri igralci pa razkropljeni po vsem svetu. Youtube je posledično močno prispeval k lažjemu učenju trikov, spletni forumi pa so igralce združili na enem mestu.

Zaradi česa je ta šport poseben?

Bistvo športa je povezovanje trikov z žogico in nogami, medtem ko je uporaba rok nezaželena.

... in pravila?

Dokler igramo za zabavo, si lahko izmišljujemo svoja pravila in igramo celo z zavezano in s peskom napolnjeno nogavico. Na tekmovalni ravni pa se dejavnost sprevrže v polnopravni šport s specifičnimi triki, točkovačnim sistemom, tekmovalnimi disciplinami, z ocenjevalnimi kriteriji in evropskim ter svetovnim tekmovanjem.

Kako je s tem športom v Sloveniji?

V Sloveniji je šport slabo poznan, mladina iz Laškega pa je že deset let domača gonilna sila. V Ljubljani in Kranju obstajata sicer dve footbag net sekciji (drugačna oblika športa, kjer se žogico brca čez mrežo), medtem ko se freestyle skoraj izključno igra v Laškem.

Ana Blatnik

ANKETA

Lisjak Renart

V prejšnjih številkah šolskega časopisa smo že poročali, da se je naša šola tudi letos pridružila projektu Evropska vas. Izbrali smo državo Luksemburg. Prebivalci te države imajo tudi nacionalni ep, v katerem nastopa lisjak Renart, ki so ga naši učenci tudi spoznali, saj jih je obiskal in jim mimogrede predstavil tudi footbag. Vtipe učencev smo zbrali v anketi.

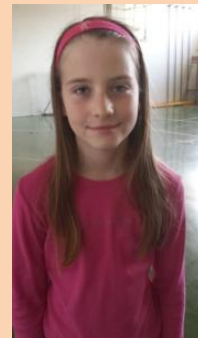
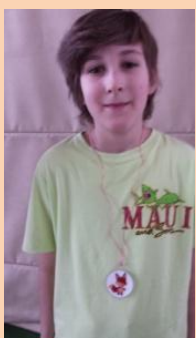
Timon Lukež: Zdelo se mi je super, ker so mi vseč akrobacije z žogico in tudi prikazano je bilo zelo zanimivo. Tega športa prej nisem tako dobro poznal in mi je zelo všeč.

Urša Erjavec: Bilo mi je zelo zabavno, ker imam rada takšne športe.

Brina Klinar: Zdelo se mi je super, ker bi tudi sama rada znala kakšen trik z žogico.

Julija Likar Krese: Meni je bilo vse zelo všeč, najbolj zanimivo pa mi je bilo, ko je učitelj za angleščino z lisjakom tekmoval, kdo bo izvajal večje trike.

Zala Likar Krese: Meni se je zdelo super in zelo zanimivo, ker sama tega še nisem nikoli videla.

Ana Blatnik

EVROPSKA VAS

Otroci gredo v šolo že pri štirih letih

V okviru projekta Evropska vas smo na pogovor povabili Slovenko Matejo Marcus, ki že nekaj let z družino živi v Luksemburgu. Povedala je marsikaj zanimivega, kar vam ponujamo v branje.

Selitev v Luksemburg je bila verjetno velik korak. Kaj vas je do tega privedlo?

Ravno sem končala študij, ko sem izvedela za možnost te službe. V Sloveniji sem takrat sicer delala preko študentskega servisa, nisem pa imela stalne službe. In predvsem to me je vodilo novim izzivom naproti. In pa radovednost glede dela v tujini.

Priti v novo in tako drugačno okolje je vsekakor velik šok. Kako ste se privadili na novo okolje?

V mojem primeru šok ni bil prevelik, saj je bila moja prva služba v slovenskem prevajalskem oddelku generalnega direktorata Evropske komisije za prevajanje in sem bila obkrožena s samimi Slovenci. Hitro sem vzpostavila stike in dobila res dobre prijatelje, ki jih še danes štejem za svojo luksemburško družino.

V Nemčiji delujejo društva, kjer se povezujejo Slovenci in organizirajo prireditve. Imate tudi v Luksemburgu kakšno podobno društvo? Če da, kakšne prireditve prirejate?

Ne, v Luksemburgu takšnega društva ni, se mi pa zdi, da je v Belgiji, ki je naša sosednja država.

Je življenje v Luksemburgu drugačno kot v Sloveniji? Po čem se najbolj razlikuje? Največja razlika je verjetno v tem, da v Luksemburgu srečaš ljudi, ki pripadajo različnim narodnostim.

Luksemburg je izredno varna država, kjer se lahko tudi ponoči sam sprehajaš brez strahu, da se ti bo kaj zgodilo. Za razliko od Slovenije se ga gospodarska kriza ni dosti dotaknila, tako da je življenjski standard še vedno precej visok. Predvsem pa je idealen za družinsko življenje. Po drugi strani nima gora (najvišja točka leži na 500

metrih nadmorske višine), nima morja, kar mi precej manjka.

Služba in prosti čas se razlikujeta od države do države. Kakšen je delovni dan in kako dolgo traja?

Ne vem, če je kaj daljši ali krajši kot v Sloveniji, se pa mogoče začne in konča kasneje. Sama običajno delam od devetih dopoldne do petih popoldne.

Kdaj in kako preživljate prosti čas?

Glede na to, da med tednom pridem precej pozno iz službe, je pravi prosti čas omejen na konce tedna in dopust. Kadar sem z družino v Luksemburgu, se radi družimo s prijatelji, kolesarimo in gremo v naravo. Drugače so pa moja in tudi moževa velika ljubezen potovanja.

Vsaka država ima tudi svoje tradicionalne jedi. Katere so značilne za Luksemburg?

O tipični luksemburški kuhinji je težko govoriti, saj je ta državnica pod precejšnjim vplivom sosednjih držav in večjih skupin priseljencev. Tako je nemška kuhinja prinesla veliko mesa, klobas, krompirja in zelja. Po drugi strani pa sosednja Francija prinaša slastne rogljičke in pite.

Kaj so prednosti življenja v drugi državi?

Če govorim na splošno, bi rekla, da te stik z drugimi kulturami obogati in ti da širino v razmišljanju ter pri sprejemanju drugačnosti. Zato tudi rada potujem in spoznavam nove ljudi.

Ljudje prebivalce vsake države ocenijo, kakšni so. Kako bi ocenili Luksemburžane in kako se razlikujejo od Slovencev?

Mogoče se sliši malce nenavadno, ampak ne poznam jih veliko. A za tiste, ki jih, lahko rečem, da so zelo prijazni in odprti do tujcev.

Ali se v prostem času družine veliko družijo ali je vsaka družina »razred zase«?

Verjetno je to bolj stvar osebnosti, saj je možnosti za druženje je precej. Mi se kar precej družimo, saj imamo s prijatelji iste interese, v zadnjem času predvsem otroke iste starosti, tako da se nam zdi super, če smo lahko skupaj.

Kakšne so razlike v šolskem sistemu? Ali je po vašem mnenju boljši ali slabši od slovenskega?

Glede na to, da nimam nobene izkušnje z luksemburškim sistemom, težko rečem, kateri je boljši. Za razliko od Slovenije se tukaj šola začne že pri štirih letih, in sicer je to neke vrste pripravljavnica na osnovno šolo. Podobno kot mala šola, le da je obvezna in traja dve leti. Naslednjih šest let sledi osnovna šola, kjer pouk poteka v nemščini, kar zna otrokom povzročati

kar nekaj preglavic, saj doma govorijo luksemburško ali francosko oziroma svoj materin jezik. V tretjem razredu se začnejo učiti še francosko. Nato sledita srednja šola in študij. Država nima prave tradicije v visokem šolstvu, tako da gre večina dijakov po srednji šoli v okoliške države, Francijo, Nemčijo ali Belgijo. Počitnic je približno toliko kot v Sloveniji, le razporejene so drugače.

Bi za konec morda želeli omeniti kakšno posebno prigodo, ki se vam je vtisnila v spomin v času bivanja v Luksemburgu?

V tem trenutku mi je prava prigoda odgovarjati na ta vprašanja. Glede na to, da že toliko časa ne živim več v Sloveniji in precej več uporabljam angleški in francoski jezik kot slovenskega, mi raba knjižne slovenščine ni več blizu. Drugače bi pa lahko omenila, da sem doživela kar veliko presenečenje nekaj mesecev po prihodu sem, ko sva s sodelavko, s katero sva delali v isti pisarni, ugotovili, da sva daljni sorodnici.

Taja Jančič in Ana Blatnik

DEBATNI KLUB

Zadnji turnir v letošnjem šolskem letu

V soboto, 5. aprila, je bil v OŠ Primoža Trubarja Laško državni debatni turnir osnovnošolcev. Sodelovalo je 31 ekip iz 17 šol.

Zmagala je ekipa Jagodke iz OŠ Središče ob Dravi, ki so jo sestavljale Špela Kumer, Janja Žinko in Maja Filipič. Njihova mentorica je bila Andreja Šut. Najboljši govorec je bil Tin Jančevski iz OŠ Maksa Pečarja Črnuče, čigar mentorica je bila Zvonka Lavbič Saje.

To je bil zadnji debatni turnir v tem šolskem letu. Turnirji se začnejo v oktobru, takrat so tudi delavnice za nove debaterje in seminar za nove mentorje. Nato si turnirji sledijo vsak mesec, decembra je »impromptu« turnir, marca pa mednarodni, na katerem so debate v angleščini. Na tem turnirju poleg slovenskih debaterjev sodelujejo tudi debaterji iz tujine, največkrat s Hrvaške in iz Nemčije.

Debatiranje postaja vse bolj priljubljeno tako pri osnovnošolcih kot pri srednješolcih, saj je to ena najboljših metod za razvijanje kritičnega mišljenja.

Marjeta Ocvirk

GLASBENA OLIMPIJADA

Prva preizkušnja v komponiranju

Alma Pleteršek Fajfer je še en primer glasbenega talenta. Poleg tega, da že vrsto let obiskuje glasbeno šolo in žanje zavidljive uspehe, je na glasbeni olimpijadi pred kratkim osvojila še zlato priznanje. Zato smo jo povabili na pogovor.

Na glasbeni olimpijadi sodelujejo najboljši glasbeniki iz cele Slovenije. Kakšno potrditev ti je dal takšen uspeh?

Hvala za čestitke! Ko me je učiteljica Mateja Škorja povprašala, ali bi bila pripravljena tekmovati, sem brez razmišljanja pritrdila. Želela sem se preizkusiti na tako obsežnem tekmovanju. To je bil zame izziv. Poleg splošnega poznavanja zgodovine in teorije glasbe ter a vista petja je bilo treba napisati lastno skladbo. Ker že tri leta igram v klavirskem triu (violina, violončelo in klavir), sem se odločila, da napišem skladbo za moja dva prijatelja, Katarino in Vitka. Obema je bila skladba všeč in zaigrali smo jo v tretjem delu tekmovanja. Očitno je bila skladba všeč tudi žiriji. Zame je bila največja potrditev to, da sem napisala skladbo, saj sem se prvič preizkusila v komponiranju. Vedno, kadar se udeležim kakšnega tekmovanja, upam na najboljšo uvrstitev. Zlate plakete nisem pričakovala, saj sem bila med najmlajšimi, konkurenca pa je bila huda. Sklenila sem, da bom še napisala kakšno skladbo. Na ta del sem res ponosna. Je pa to tudi potrditev, da sem se pravilno odločila za nadaljevanje šolanja.

Za takšen uspeh je treba veliko priprav. Kako dolgo si se pripravljala in ali je bilo naporno?

Priprave lahko rečem, da so trajale od takrat, ko sem se vpisala v glasbeno šolo. No, res tiste prave intenzivne vaje na tekmovanje pa so se začele januarja. Prebrala sem kar nekaj literature o zgodovini glasbe, skladateljih in njihovih opusih. Letošnjo temo je predstavljalo poznavanje zgodovine in sedanjega dela Akademije za glasbo v Ljubljani ter tolkala kajon. Prepevala sem skladbe po notnem zapisu, česar sem se kar malo bala, a se je dobro izšlo. V prostem času sem poslušala različne klasične skladbe, ljudske pesmi,

ljudska glasbila in glasbila, ki so v simfoničnem orkestru, ter jih prepoznavala. Z učiteljico Matejo Škorja pa sva imeli pevske vaje, uvajala me je tudi v pravila kompozicije. Meni se to ni zdelo naporno, saj imam rada glasbo, težko je bilo le uskladiti priprave s šolo, z glasbeno šolo in priprave na druga tekmovanja. Včasih mi je za kakšno stvar zmanjkalo časa.

Pred vsakim nastopom je trema. Se je pojavila tudi pred nastopom na olimpijadi?

Ker veliko nastopam, je treme včasih že manj.

Pred pisnim testom in predstavitvijo lastne skladbe je sploh nisem imela. Veliko pa sem je imela, ko sem čakala na petje pesmi in a vista petje, kjer se mi je zdelo, da nisem tako dobra. Ko pa sem začela peti, sem bila sproščena. Vsi so bili tako prijazni, da sem se dobro počutila.

Kakšni so bili občutki ob odlični uvrstitvi?

Na končne rezultate smo morali počakati uro in pol po koncertu. V tem času smo šli z učiteljico Matejo Škorja, mojim triom in vsemi starši na sprehod in sladoled. O rezultatih nisem razmišljala, saj smo se prijetno družili. Ko pa smo vsi čakali v dvorani, sem postala malo nemirna. Najprej so podelili bronasta priznanja in čakala sem na svoje ime, ki ga ni in ni bilo. Nato so podelili srebrna priznanja, a spet nič. Zdaj sem že vedela, da sem osvojila zlato, ampak tretje mesto je bilo presenečenje. Bila sem presrečna, sprva sploh nisem dojela, kaj se dogaja. Žal mi je bilo samo, da sem za 0,25 točke zgrešila drugo mesto, ki bi me popeljalo na evropsko tekmovanje v Rigo. Vendar bo tekmovanje ponovno naslednje leto in še naslednje, do takrat pa imam še veliko časa za učenje in komponiranje.

Taja Jančič

Foto: osebni arhiv Alme Pleteršek Fajfer

TEKMOVANJE IZ ZGODOVINE

Mediji na Slovenskem

Tema letošnjega tekmovanja pri zgodovini je bila Začetki in razvoj radia, televizije in filma na Slovenskem.

Tekmovanje je tristopenjsko. Najprej bilo 10. decembra 2013 šolsko tekmovanje, ki se ga je udeležilo 42 učencev. 11. Februarja letos je sledilo regijsko tekmovanje, kamor se je uvrstilo šest učencev naše šole, pri čemer so štirje osvojili

srebrno priznanje – Tanja Belej, Larisa Knap, Petra Maček in Saša Klezin.

Na državnem tekmovanju pa je Saša Klezin osvojila enajsto mesto med sto petimi tekmovalci iz cele Slovenije.

Biljana Jošovc in Savina Radišek Kuhar

FILMSKI KOTIČEK

Velika poroka

Velika poroka je – z zvenečimi igralskimi imeni, kot so Diane Keaton, Robert De Niro, Susan Sarandon, Amanda Seyfried in Robin Williams – duhovita in ostroumna zabavna komedija, ki prikazuje ogromne padce in skromne vzpone družine Griffin v enem samem poročno obarvanem koncu tedna.

Ločenca Don in Ellie Griffin sta v času zakona posvojila fanta, čigar biološka mama je velika verska gorečnica iz Kolumbije. Zdaj že starejša in ločena Ellie in Don tik pred sinovo poroko ugotovita, da se je njegova mama, ki prezira ločitve, znašla na seznamu gostov. Prisiljena sta, da se začneta kljub vsem zameram pretvarjati, da sta srečen par, kar seveda ni mačji kašelj. Še posebej mučno je to za Donovo novo partnerko Bebe. Sredi vseh skrivalnic imajo njuni otroci Lyla, Jared in Alejandro kup svojih težav. Lyla pestuje skrivnost, Jared se utaplja v žalosti zaradi skromnega ljubezenskega življenja, Alejandro pa se na vse kriplje trudi, da bi v družini vladal splošni mir in da bi obdržal vse na kupu vključno

s svojo nevesto Missy, ki je na ljubo staršev pristala na to, da ju poroči duhovnik v pristnem tradicionalnem katoliškem obredu.

Film je pod okriljem režiserja, scenarista in producenta Justina Zackhama izšel leta 2012. Zasnovan je v duhu evropskih komedij z dramatičnim podtonom, ki lepo zajame tako slabe kot dobre plati življenja v veliki družini.

V filmu so se Griffinovi prisiljeni na zabavne načine nemočno opazovati, kako se njihova preteklost, sedanost in prihodnost odvijajo in razgaljajo pred očmi vseh gostov, in se predvsem truditi, da se ne pobijejo med seboj.

Ana Blatnik

MEDIACIJA

Tabor vrstniških mediatorjev

Vsako leto se v naši šoli v okviru tabora mediacije usposobijo novi mediatorji in tudi letos je bilo tako. V petek, 28. marca, smo se ob treh dobili na avtobusni postaji. Z avtobusom smo se odpeljali v Šentrupert. Med vožnjo smo obujali spomine na prejšnje tabore in nestrpno pričakovali, da se pripeljemo do tamkajšnje podružnične šole, kjer imamo tabore. Z nami so odšle učiteljice Brigita Kovač, Petra Velikonja, Karolina Teršek in socialna delavka Metka Čulk.

Najprej smo imeli nekaj povezovalnih iger, da smo se še malo bolje spoznali, saj smo sodelovali učenci iz matične šole in podružnice Debro. Ni bilo tako enostavno! Ko so se možgančki »nadihali«, smo se vrnili v učilnico po novo znanje. Najprej smo na plakat obrisali roke in povedali nekaj o sebi. Učiteljice so nam razdelile mape s postopki, ki jih moramo kot bodoči vrstniški mediatorji obvladati. Na taboru nas je bilo tudi približno pet že usposobljenih vrstniških mediatorjev. Po vsem tem »napornem« delu je sledila zaslužena malica. Razdelili smo se v skupine in izdelali plakate z državami, v katerih bi bilo po našem mnenju odlično živeti. Potrdimo lahko, da bi bil svet zelo zanimiv prostor, če bi mi pisali pravila v državi. Odigrali smo še nekaj iger pantomime, namreč odlični mediatorji morajo znati tudi iz govorice telesa razbrati, kaj želi kdo povedati. Od srca smo se nasmejali. Pomislite,

kako bi prikazali vesele dokolenke ali strah v kleti s pantomimo! Učiteljice, usposobljene mediatorke, so se odločile, da bodo prikazale mediacijo na zabaven način. Najprej so se prepirale zaradi majhne psičke »Ajšike« in fanta z ogromnimi stopali, nato so prišle že do potočka in električnega pastirja. Smeha nam nikakor ni manjkalo! In po zabavnem večeru je bil počasi čas za spanje. Vsi smo stekli v telovadnico, kjer so se začele borbe za najboljše blazine. Nato naj bi sledilo spanje. V eni učilnice je bilo res teko, v drugi pa smo se odločili, da noči že ne bomo zapravljali za to. Seveda je bilo dopoldne zato malo težje, vendar nam nikakor ni žal. Mediatorji, ki smo se usposobili že lani, smo novincem pokazali, kako naj bi mediacija potekala. Nato so sledile preizkušnje in vsi so si prislužili naziv. Tako je šola postala bogatejša za kar nekaj odličnih mediatorjev.

Ana Blatnik in Taja Jančič

HERMANOV BRLOG

Tretješolci na obisku

Nekega dne smo se tretješolci odločili, da obiščemo Hermana Lisjaka. Že zjutraj smo se z avtobusom odpeljali v Celje in prispeli tja točno takrat, ko so se odprla vrata brloga. Odložili smo stvari in vstopili v prvo sobo njegovega bivališča. Pogledovali smo v vse smeri sobe, da bi le kje zagledali Hermana. Njega pa od nikoder. Kustosinja nam je povedala, da se je že zelo zgodaj odpravil na pot. Kot smo lahko izvedeli, ga ni veliko doma, saj je zelo radoveden in razišče prav vse, kar ga zanima.

Kljub temu da Hermana ni bilo doma, nam je bil obisk v njegovem brlogu zelo všeč. Vse sobe so bile polne različnih igrač. Kako ne bi bile, če pa se razstava imenuje prav Brlog igrač. Videli smo igrače iz različnih koncev sveta. Otroci v Afriki so si kar sami izdelali igrače iz odpadnih materialov. Na razstavi so bili medvedki (vsak je imel svoje ime), konjički, punčke, vojaki, avtomobili, različne živali in še bi lahko naštevali. Čisto vsaka igrača je imela svoj prostor v Brlogu igrač. Lahko smo tudi ugotavljali, iz katerih materialov so določene igrače, ne da bi jih prej videli. Pri tem smo se zelo zabavali. Kustosinja nam je prebrala tudi zgodbico o Pikiju, s pomočjo katere smo se potem pogovarjali o otrokovih pravicah in dolžnostih, na katerih temelji ta stalna razstava.

Ogledali smo si še občasno razstavo likovnih del otrok po vsem svetu, nato je sledila delavnica.

Tedaj smo bili na vrsti mi, da si ustvarimo vsak svojo igračo. Izdelali smo medvedka na palici. Vsakega medvedka smo tudi poimenovali, saj ima čisto vsak pravico do svojega imena. Ko smo končali, nam je ostalo še nekaj časa za igro. Ni ga lepšega, kot se igrati v Hermanovi banki. Preštevali smo denar, ga polagali in dvigovali, na koncu pa vse lepo pospravili, da nas bo Herman Lisjak še kdaj sprejel v svoj brlog. Igračke so se odpravile k opoldanskem počitku, mi pa smo se lepo zahvalili kustosinji in se popolnoma navdušeni nad vsem, kar smo videli in slišali, odpravili proti šoli.

Urška Wiegele

MŠ LAŠKO

Obisk čebelarjev

V torek, 8. aprila, sta učence 1.a- in 1.b-razreda ob dnevu zdravja obiskala čebelarja gospod Franc Šolar in gospod Anton Krivec. Predstavila sta delo čebelarja in pomen čebel.

Najprej smo si ogledali film o kranjski sivki. Nato sta nam čebelarja predstavila opremo, ki jo potrebujeta pri delu s čebelami: varovalno pokrivalo in rokavice ter orodje za čiščenje satnikov, dimljenje ... Nekateri učenci in učenke so se oblekli v zaščitna oblačila, ki jih čebelarji potrebujejo pri delu v čebelnjaku.

Učenci so poimenovali člane čebelje družine, zapeli pesem Čebelice in zaplesali Čebelji ples. V zvezke so dobili vsak svoj žig čebelice za spomin. Gostoma so se zahvalili in obljubili, da bodo pridni kot čebelice. Poslikali so vsak svojo panjsko končnico in iz njih oblikovali dva velika čebelnjaka, ki krasita avlo matične šole.

*Učenci, učenke in učiteljice
Ivica Kumberger, Karolina Teršek,
Petra Velikonja in Lojzka Kapel*

INTERVJU S ČEBELARJEM

Delo, ki ne vzame veliko časa, a se ga vsak dan nekaj nabere

Za sledeči intervju sem se odločila z določenim namenom, saj je moj dedek dolgoletni čebelar. S svojim delom, torej s čebelarstvom, se rade volje in že zelo dolgo ukvarja, hkrati pa svoje znanje rad deli tudi z drugimi, ki jih ta tema zanima. Ker je Jože Blagotinšek moj dedek, ga bom v intervjuju tikala.

Kdaj si se začel ukvarjati s čebelarstvom? Zakaj sploh ta želja?

Ko smo se z družino preselili iz Celja v Laško na deželo, sem si zaželel imeti neko žival in tako sem na koncu prišel do zaključka, da bi bilo najbolje, če bi se ukvarjal s čebelami, ki dajejo navsezadnje tudi veliko »produktov«. Takrat se še nisem zavedal, da je pravzaprav to delo zelo zahtevno, vendar ko sem kasneje dobil prve tri panje od prijatelja in doživel prve pike, sem le videl, da to delo ni tako enostavno, kot se zdi na prvi pogled. Kljub zahtevnosti sem svoje veselje do čebel širil in tako imam danes skupaj že trideset panjev, s čebelarstvom nasploh pa se ukvarjam že devetindvajset let.

Zakaj ti je to delo tako všeč?

Všeč mi je predvsem zato, ker se poleg čebel pomiriš, pri čemer moraš biti zbran in misliti samo na to, kar se dogaja v panju. Hkrati vidiš, kako se čebele razvijajo, ko nastanejo iz jajčke in kako svoje kratko življenje, šest tednov, trdno delajo. Ko vse to opazuješ, te sčasoma tako pritegne, da pozabiš, da čas sploh teče.

Ker vem, da izdeluješ tudi izdelke iz voska, bi nam lahko povedal tudi kaj o tem ... Kako to izdelovanje poteka in od kdaj?

Nekoč, ko ni bilo sladkorja in parafina, je vsaka vas imela na pristavi čebelnjak. Tega je upravljal čebelar, ki je poskrbel, da je vse pridelke uporabljala cela vas. Pridobivali so med, ker sladkorja še niso poznali. Med so zato uporabljali kot sladilo. Pridelovali so tudi cvetni prah, propolis in vosek. Vse to so takrat uporabljali v zdravilne namene, kasneje, ko pa je medicina že napredovala, so ljudje pozabili, da pravzaprav

čebele oprašijo kar osemdeset odstotkov hrane na svetu, kar pomeni, da brez njih hrane ne bi bilo in tako tudi ne človeštva.

Tudi zdaj je vosek poleg drugih proizvodov zelo aktualen. Jaz in tudi ostali čebelarji vosek segrevamo in ga vlivamo v kalupe. Na koncu nastanejo svečke različnih oblik in druge figurice. Vosek ima lep vonj, plamen pa človeka pomirja, zato si veliko ljudi z veseljem prižge svečko naravnega čebeljega voska, ker prinese v hišo mir in energijo.

Ali izdelke in med tudi prodajaš?

Nekaj medu, kolikor ga čebele prinesejo, kar je odvisno tudi od letine, na domu prodam po dogovorjeni ceni, za katero se dogovorimo čebelarji. Tudi nekaj izdelkov iz

voska, ki jih izdelam, sicer prodam, vendar je zanimanje bolj slabo, razen ob praznikih okoli božiča in novega leta ter za veliko noč, ko se povpraševanje poveča.

Ti vse to delo doma vzame veliko časa?

Ne morem reči, da je to delo, s katerim se preživljam. Pravzaprav mi ne vzame veliko časa, vsak dan pa se le nabere nekaj dela. Če hočeš, da čebele lepo delajo, moraš biti z njimi vsak dan in se z njimi tudi vsak dan ukvarjati, saj moraš redno preverjati, če je z njimi vse v redu in če lepo delajo.

Ker imamo v Laškem čebelarsko društvo, si verjetno tudi ti njegov član. Sodeluješ pri kakšnih projektih? Nam lahko o katerem kaj poveš?

Član laškega čebelarškega društva sem že od leta 1984, od tega zadnjih dvajset let tajnik. Pravzaprav sodelujem pri vseh projektih, ki jih v Laškem imamo. Najbolj odmeven projekt je bil leta 2009 in je trajal tri leta. Imenoval se je Spoznajmo čebelarstvo dediščino. Plod tega

projekta so bili vrtovi medovitih rastlin pri čebelarjih doma, tudi pri meni in v Laškem v parku. Poleg tega smo se s tem projektom kot čebelarstvo vključili tudi v turizem, turistična ponudba pa se je s tem povečala.

Tinkara Blagotinšek

PŠ REČICA

Raziskujemo kamnine v Zgornji Rečici

V četrtek, 3. aprila, nas je v Podružnični šoli Rečica obiskal geolog Tomaž Majcen. Skupaj smo šli do velike skale pri kapeli v Zgornji Rečici. Razložil nam je, da imajo kamnine tudi svoja imena.

Opazovana skala se je imenovala dolomit. Raziskovali smo, ali je propustna ali nepropustna. Njena razpokanost in krušljivost kažeta, da je kamnina dolomit propustna – skozi njo voda lahko pronica. V naših krajih obstajajo tudi nepropustne kamnine. To so govški peščenjak, glina, lapor ... Kamnine, ki so nepropustne, so malo mastne – to smo preizkusili na kamnu, imenovanem lapor. Govški peščenjak je bolj

zelenkaste barve in se imenuje po vasi Govce, ki je zdaj žal ni več. V njem so našli školjke in zobe morskega psa. Govški peščenjak je narejen iz morskega peska, ki je skozi mnoga leta postal strjen. Lapor je zgrajen iz več plasti, ki se prekrivajo. Glina je mastna in gnetljiva kot plastelin. Tisti dan smo izvedeli veliko novega. Bilo je zelo zanimivo.

Nik Ojsteršek

BODI PISATELJ

Tim in Tom

Tim se je ozrl skozi luknjo na vrhu in s tem pogled odvrnil od hladnega zadušljivega železa. Na nebu so se razprostirali temni črnobeli oblaki, a znaka o Tomu ni bilo. S hrbtom se je naslonil na ledeni zid in se postavil na zadnji nogi.

Kolikor je lahko, je iztegnil glavo, se povzpел na prste in se spet ozrl čez rob, kjer je videl štrleči konici Tomovih ušes. Spet se je postavil na vse štiri tace in si nekako oddahnil, saj je za trenutek pomislil, da ga je Tom zapustil. Glavo je začel obračati po temni sobi in iskal stopnice. Zaradi teme je zožil oči in končno opazil strme stopnice, ki vodijo do zunanjega sveta. Sprehodil se je do njih in nato po njih navzgor. A ko je že videl svetlobo, ki je prihajala od vhoda, se mu je zazdelo, kot da mu je ena stopnica pod nogami ušla, in preden se je zavedal, se je spet znašel na dnu stopnišča. Šokirano je gledal naokoli, a sploh ni vedel, kaj se je zgodilo. Celo telo ga je začelo boleti. Spet je pogledal navzgor. Pri vhodu je videl Toma. Ta je glasno je zavzdihnil in se elegantno spustil po stopnišču navzdol. Ko je prišel do Tima, ga je s šapo oplazil mimo ušes. Tim je zacvilil, čeprav ga sploh ni bolelo. »Ali sploh veš, kako glasen si bil, ko si padal po stopnicah navzdol?« ga je ukazovalno vprašal Tom in sedel poleg njega. Tim ga je prestrašeno pogledal in se počutil krivega. »Ali sem koga privabil sem?« Tom je spet zavzdihnil in ga nežno pogledal »Preveč te skrbi, da bi naju kdo hotel poškodovati.« Vstal je in se sprehodil čez majhno sobo. Pri steni se je ustavil ravno toliko, da se s smrkom ni dotaknil železnega zidu. Pogledal je nazaj. Tim je še vedno ležal na tleh in usmerjal pogled v svoje šape. »Ne skrbi, Tim,« mu je pomirjujoče rekel Tom. Tim je pogledal navzgor in se mu rahlo nasmehnil. Vstal je. Bil je videti bolje. »Pridi, greva na sprehod!« je dejal Tomu. Stekel je po stopnicah navzgor, tokrat brez spodrsaljaja. Tom mu je počasneje sledil. Ko je prišel na vrh, ga je Tim že nestrpno čakal. Ko je zagledal Toma, je tekel naprej. Zdaj mu je hitreje sledil tudi Tom. Stekla sta čez zapuščeno ozemlje.

Tla pod nogami so bila trda, posušena, prst se je drobila. Znakov sveže narave ni bilo, čeprav je bilo pozno spomladi. Le izsušena trohnela trava, ki se je prikazala iz razpok tu in tam. Nebo je bilo zatemnjeno, sonca se ni videlo. V daljavi so bila vidna drevesa brez listov, za njimi so bili obrisi visokih zgradb. Tom se je utrudil in začel zaostajati za Timom. Tim se je ozrl nazaj in tudi on upočasn timer, dokler nista oba začela počasi hoditi. »Kako to, da si se tako hitro utrudil?« je bil Tim neizprosno z vprašujočim pogledom. »No, ti si tudi mlajši, kajne?« se mu je Tom zarežal. Tim se je nasmehnil in hodil naprej. Nekaj časa sta bila oba tiho, nato se je Tim ustavil in s prestrašenim pogledom strmел v nekaj, kar je nepremično ležalo na tleh nedaleč od njiju. Tom je opazil, da ga ni več ob njem, zato se ustavil. »Tim?« ga je poklical in se ozrl nazaj. Tim je odtrgal svoj pogled od neznane pojave in pogledal Toma. Z glavo mu je pomignil. Zdaj je vanjo svoje oči uprl tudi on. Na obrazu se mu je izrisalo presenečenje. A hitro je minilo, saj je Timu ukazal, naj ostane tam, kjer je. On pa se je počasi začel premikati proti pojavi. Z vsakim korakom ji je bil bliže ... in bliže. Zdaj je manjkal le še korak, da bi stal točno obe njej. A ni šel naprej. Počasi se je sklonil in vdihnil vonj, zbran okoli pojave. Bil je šibek, a Tom ni zaznal vonja po trohnečem mesu. In preden se je zavedal, kaj naj bi storil, je žival v trenutku na široko odprla oči, bliskovito obrnila glavo in Toma ugriznila v nogo. Ostre zobe je zarila globoko, Tom pa je od presenečenja in bolečine glasno zacvilil ter žival začel otresati z noge. Ona pa ni popustila, zato jo je zgrabil za vrat in ji glavo vlekel stran od noge, medtem pa glasno renčal nanjo. Žival je nerada popustila, a končno jo je spravil stran. »Tim!« je glasno zaklical. A Tim je obstal in pogled prestavljal od Toma do živali. Tom mu je glasno zabevskal, misleč, da ga bo zdramil iz misli. A on je stopil le nekaj korakov nazaj, se počasi obrnil in z vso hitrostjo začel teči naprej. Za trenutek se je ozrl in videl Toma, kako ga s presenečenimi očmi

opazuje, pošast pa se mu je poskušala izmuzniti izpod tac. Pogled je spet usmeril naprej, a se je prepozno zavedal, da ne gre v pravo smer. S sprednjimi nogami je že šel čez rob prepada. Naenkrat je začutil močan sunek v glavo, nato bolečino, zatem pa se mu je zazdelo, kot da leti. Pred očmi se mu je počasi začelo megliti, svet okoli njega se je upočasnil ... V ušesih mu je odzvanjal močan tresk, po celem telesu je čutil bolečino, a vse je hitro minilo. Videl je temo in slišal tišino ...

Dolgo časa se ni zgodilo nič. Okoli njega le ubijajoča samota in črnina. A končno ... Počasi je odprl oči. Toplota, nad njegovo glavo veliko žareče sonce, naokoli so se razprostirali veliki travniki, polni bujno zelene trave in cvetlic. »To ni resničnost, to ni moj dom,« je pomislil. Ležal je na zelenici. Dvignil je, vsaj tako se mu je zdelo, težko glavo. Bolj se je ozrl naokoli. Za njim je stal človeški dom. Hiša, kot mu je Tom povedal, da se imenuje. Zraven sebe je začutil majhno telo. Pogledal je za svoj hrbet in mislil, da bo od presenečenja umrl. Bil je človeški mladič. Menda ženska. Ležala je tik poleg njega, ne da bi se ga bala ali bila prestrašena. Tudi on se je ni bal, s čimer je presenetil samega sebe. Zavedal se je, da mu deklica nekaj govori. Našpičil je ušesa in jo začel boljše poslušati. Celo razumel jo je. Razumel je človeški govor. »No, to ni nekaj vsakdanjega«,

si je v mislih dejal. Zelo dobro jo je poslušal. Mogoče še predobro. Iz njenega kramljanja je ugotovil, da je lep in s soncem obsijan pomladni dan. Ker je nedelja, ni treba iti v šolo, zato se lahko celo dopoldne do kosila in do večera, ko se bo začelo temniti, potika po okolici. Ni ravno vedel, zakaj je tako navdušena nad tem, da je nedelja, in kaj je šola. Mogoče je to kakšna kletka, v katero jo zapirajo? Pomislil je na železno luknjo, v kateri živi s Tomom. Mogoče se to te šole. Iz hiše je prišel glas nekega drugega človeka. Kot da bi deklici nekaj zaklical, saj se je ta odzvala z dolgim: »Jaaaa ...« Tesno je objela Tima in nato stekla proti hiši. On jo je z radovednimi očmi opazoval. Ko je šla skozi vhod in ga nato zaprla z nekakšno leseno desko, ki ga je prekrivala, se je zleknil na hrbet in misli so se mu podile po glavi ter druga drugo zamenjevale. Kje je, kdo je bila ta deklica, zakaj jo razume? Skratka, ni vedel, na katero misel bi najprej poiskal odgovor. A nato se mu je porodilo vprašanje, na katerega mu je bilo zoprno pomisliti. Ali bo še kdaj videl Toma? Nejevoljno se je spet zleknil na stran. Otožno je zavzdihnil. A prigovarjal si je, da bo vse v redu. Našel bo Toma. Saj menda ni mogel kar naenkrat izginiti. Sam sebe je nekoliko potolažil, a še vedno je bil zelo negotov glede teh tolažb. Zvil se je v klobčič, počasi zatisnil oči in na zelenici zaspal, medtem pa si je ves čas ponavljal, da bo vse bo v redu ...

Sara Sakić

Veter

Danes sem veter Peter, krave podim,

travice majem, metulje strašim.

S cveta na cvet odnašam pozdrav,

regratove lučke nazaj bom dal.

Drobnih letalc ne bom mravljam pripel,

šel bom na potovanje, s sabo bom Metko vzal.

Mateja Žumer

Break up

Nazadnje na žuru
pogledal me je,
da rad bi govoru – vedela sem –
za break up se gre.

Mi stisnil je roko,
namenil pogled
in mi solzno oko obrisal –
in ta njegov šepet,
rekoč, zdaj pa bo ...

»Oprosti, ne morem,
preveč me boli,
a hočem, da veš,
laži tvezim ti že tedne tri.
Imaš lepe oči,
polno srce,
a zame prazni so vsi dnevi,
kot mrtve sence se mi zde.«

To vse mi je hladno rekel
in v trenutku se obrnil,
a jaz sem zavpila dragi,
da bi se vrnil.

Nikoli se ni obrnil,
nikdar se k meni ni vrnil
in s tem je moje hrepeneče srce
za večno zavrnil.

Eva Kodrin

BRIHTNE GLAVCE

V znamenju velike noči

Geslo tokratnega kviza, ki vam ga ponujamo, je povezano s tokratnim praznikom. Pravilne rešitve nam lahko kot ponavadi pošljete na e-naslov radio@oslasko.si ali jih oddate v nabiralnik šolskega radia v avli šole.

1. Kdaj je letos velika noč?

O 1. maja.

M 20. aprila.

N 27. aprila.

2. Kako so v preteklosti imenovali veliko noč?

G Veliki traven.

H Svečnica.

I Vuzem.

3. Kaj v krščanski kulturi predstavlja hren?

U Križ.

V Kri.

Z Žeblje.

4. Kaj so pirhi?

A Pobarvana jajca, ki jih jemo na veliko noč.

B Vrste tropskih rastlin.

C Pripomočki za risanje na platno.

5. Katero pecivo je v Sloveniji zelo značilno za praznik velike noči?

R Janeževi upognjenci.

S Potica.

Š Torta.

6. Kako imenujemo dan po veliki noči?

E Velikonočni ponedeljek.

F Veliki petek.

G Velika sobota.

7. Katero meso lahko najdemo na velikonočni mizi?

A Čevapčiče.

B Šunko.

C Kranjsko klobaso.

8. Nadaljuj slovenski pregovor: Kadar je na veliko noč megla ...

M ... ne pade daleč od drevesa.

N ... tam dlako pusti.

O ... tisto leto ne bo sliv.

9. Kaj nosijo otroci na dan pred veliko nočjo od hiše do hiše?

N Žegnan ogenj.

O Blagoslovljeno potico.

P Pirhe.

10. Kdaj je jurjevo?

U 20. aprila.

V 23. aprila.

Z 3. maja.

11. Po kom je poimenovano jurjevo?

J Po Juretu Koširju.

K Po Juriju Zrnecu.

L Po sv. Juriju.

12. Kje v Sloveniji je najbolj znano jurjevanje?

K V Beli Krajini.

L V Laškem.

M Na Ptujju.

13. Nadaljuj: »Zelen'ga Jurja vodimo ...«

B ... za kruha, moko prosimo.

C ... za pirhe, zelje prosimo.

Č ... za špeha, jajca prosimo.

14. Kaj je Zeleni Jurij?

S Bankovec za tisoč tolarjev.

Š Fant, oblečen v zelenje.

T Žaba po imenu Jurij.

15. Naloga Zelenega Jurija je ...

P ... da prikliče pomlad.

R ... da prestraši otroke.

S ... da pomaga revnim.

16. Kdo spremlja Zelenega Jurija?

D Otroci, oblečeni v pastirje in pastirice.

E Parklji.

F Nihče, saj ne mara družbe.

17. Kateri praznik je 27. aprila?

R Dan upora proti okupatorju.

S Dan državnosti.

Š Dan spomina na mrtve.

18. Kaj se dogaja zadnjega (30.) aprila?

Š Za eno uro se na Zemlji ugasnejo luči.

T Ljudje kurijo kres.

U Ura se prestavi na poletni čas.

Saša Klezin

GESLO:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 4 10 6 11 2 12 8
9 8 13 14 2 7 2 11 4 15 8 16
16 8 7 17 8 18 4 1 2

ONIS

Pomladna pravljica

V torek, 25. marca, smo imeli prireditev za starše. Igrali smo igrico Od kod si, kruhek. Prišli so mamice, očetje, sestrice, babice, dedki in učiteljice. Na začetku je gospa Romana prebrala verz o družini. Nato je še gospa Lidiya prebrala verz in program se je začel s pomladno pesmico.

Nato smo zapeli še dve pesmi: Ku-ku, iz gozda odmeva in Osliček gre v gozdiček. Zaplesali smo še Ob bistrem potoku je mlin, Anja je povedala recitacijo Mamica ti si moj zaklad, nato je Jernej povedal recitacijo Mamica rad te imam. Nikolaj je povedal recitacijo Opravičilo in Tjaša pesmico Jaz sem pa pogumna punčka. Nato sva jaz in Gašper povedala recitaciji Pesem za mamo in Mama. Ko smo prebrali opise mam, ki smo jih sami napisali, so se mame precej nasmejale. Potem smo zapeli še nekaj pesmi in zaplesali Rašplo. Za konec smo zapeli in zaplesali pesem Bele planike. Na koncu smo mamice obdarili z darili, ki smo jih sami naredili.

Obiskovalce smo povabili na pogostitev, ki smo jo učenci in učiteljice sami pripravili. Prireditev se je končala in vsi smo bili zadovoljni. Hvaležni smo bili vsem obiskovalcem, da so si vzeli čas in nas prišli pogledat.

Z igrico Od kod si, kruhek smo se predstavili tudi učencem prvih in drugih razredov, nastopili smo v domu starejših občanov v Debru. Z igro smo se predstavili tudi na reviji gledaliških skupin v Domžalah, kjer smo bili deležni pohval in čestitk. V nastop smo vložili veliko truda in časa, zato se bomo z igro konec maja predstavili tudi v Ljubljani na prireditvi Igraj se z menoj.

Mateja Žumer

KAM ZA KONEC TEDNA?

Na Koroško ali v Prekmurje?

Kdo si tega vprašanja ne zastavlja vsak konec tedna? Ko se nam ni treba učiti, se nikomur ne ljubi biti doma. Kaj bi torej počeli? Trgovine? Ne, to lahko počnemo med tednom. Gledanje televizije? Ah, ne. Gremo nekam? Da. Predstavila vam bom dve destinaciji, ki sta odlični za lepe sobotne ali nedeljske izlete.

Najevska lipa

Najprej obiščete kralja Matjaža in preverite, če se mu brada še ovija okoli kamnite mize, nato si ogledate najstarejšo lipo v Sloveniji, ki raste na Lundranskem vrhu. Najevska lipa ali mati vseh slovenskih lip naj bi bila po podatkih najstarejša lipa v Sloveniji. Izjemna je zaradi svojega videza, starosti, pričevalnosti in seveda mer, saj je znana tudi kot najdebelejše drevo v Sloveniji. Upodobljena je celo na eni od poštnih znamk o naravni dediščini Slovenije. Raste ob domačiji Osojnik (po domače Najevnik) na Ludranskem vrhu (754 m) južno od Črne na Koroškem pod najmlajšim slovenskim vulkanom Smrekovcem. Toliko znamenitosti Slovenije v enem dnevu! Idilično!

Otok ljubezni

Čeprav je valentinovo, praznik zaljubljenecv, že mimo, ne bo odveč nekaj ljubezenskega. Nenavadno ime za kraj, ki danes sploh ni več otok – oziroma se spremeni v otok le še ob zelo visokem vodostaju Mure. Otok ljubezni naj bi dobil ime po grofici iz bližnje beltinške graščine, ki se je tja hodila kopat – in iskat ljubezenske dogodivščine z domačimi kmečkimi fanti. Zaljubljenci gredo tja – se ve, zakaj in po kaj – drugi pa na ogled zanimivosti, kakršnih pri nas ni več nikjer drugod. Otok ljubezni je jasa v nekdanji drevesnici Tiloš, kjer je nekoč prirejal beltinški graščak skupne pojedine na prostem. To je v neposredni bližini vasi Ižakovci, ki leži štiri kilometre južno od Beltincev.

Taja Jančič

SVETOVALNI KOTIČEK

Kam v srednjo šolo?

Živijo, tetka Julči!

Sem devetošolka in kljub temu da večinoma še nismo stari petnajst let in se obnašamo, kot bi bili še mlajši, nas vse čaka pomembna odločitev. Mislim – nas je čakala. Zdaj nas je veliko hitreje, kot bi si mislili, dohitela in zgrabila za noge. Prav zato ti pišem. Odločiti smo se morali za srednjo šolo. Mačji kašelj za nekatere. Kaj pa za tiste, ki ne vemo, kaj bi počeli, in se nam zdi, da gimnazije ne bomo naredili? Kam naj se vpišemo?

Nismo dovolj stari, da bi vozili avto, gledali grozljivke, kaj šele šli na zabavo (vsaj tako starši pravijo), a zdaj naj bi se odločili, kaj želimo početi do konca življenja? Zato potrebujem tvojo pomoč. V srednjo šolo sem se seveda že vpisala. Me pa zanima, kaj bi bil po tvojem mnenju tisti glavni, najbolj zanesljiv kriterij, po katerem bi se prepričala, da sem se odločila prav.

Lepo te pozdravljam! ☺

Heeeej!

Tole najstniško pozdravljanje mi gre čedalje bolje, kajne? Torej, tvoj problem. Le redki so tisti, ki tega problema nimajo. Tudi jaz sem ga imela. Naj ti zaupam. Po končani osnovni šoli nisem vedela, kam naj se vpišem. V eni šoli mi je bil všeč en fant, na drugi to, da je bila zraven restavracija, tretja pa je bila zelo

blizu domu. Ali ni to težko? Potem sem se odločila za tisto drugo, saj dobre restavracije res ne najdeš povsod, fantje pa so za vsakim vogalom. Mislim, da vsak, ko vstopi v svojo bodočo šolo, nekako začuti, da je to tisto pravo. Vendar če ti tega morda nisi začutila, se lahko odločiš na podlagi krožkov in dejavnosti, ki jih ponuja šola. Če pa ti res nič ni bilo všeč v nobeni šoli in nimaš pojma, kaj bi rada počela v prihodnosti, pa je mogoče dobro, da se odločiš na podlagi tega, kam bodo šli tvoji prijatelji. Ker navsezadnje, če ti ne bodo všeč šola in učitelji, boš imela ob sebi vsaj prijatelje, da si boste pomagali premagati vsaj začetniško obdobje. Upam, da sem ti malo olajšala situacijo ...

Čauči pozdravči, teta Julči

PUSTNE NORČIJE SO ZA NAMI

Pika Nogavička in princeska

Po božiču smo prav pogrešali dan, ko bi se lahko tako brezskrbno najedli dobrot. Seveda krofov. Pust je meni eden tistih najboljših in najbolj zanimivih dni v letu. Prav zanimivo je gledati, kako so ljudje iz leta v leto bolj izvirni in dodajajo vedno več novih stvari. Lahko si karkoli želiš, lahko se obnašaš kakor koli želiš, počneš, kar hočeš ... za en dan si lahko nekdo drug. Mlajši se našemijo v super junake in skačejo sem ter tja ter rešujejo sosedove mačke z drevesa ali pa se vsaj pretvarjajo, da to delajo. Kakorkoli pač. Deklicam se za en dan uresničijo sanje, postanejo princeske in cel dan preživijo pred ogledalom. Predstavljajo si, da je njihov leseni konjiček

snežno bel kraljevi konj. Torej domišljija deluje. Najboljši del dneva pa je, ko s starši potujejo od vrat do vrat in zapojejo pesmico. Po prepevanju pesmi pa kot pravi virtuozi pričakujejo tudi plačilo. Tisti, ki jim odprejo vrata, se nasmehnejo in jim v košaro natresejo dobrote, mlajši pa se jim z nasmehom na obrazu zahvalijo. Ko sem bila mlajša, sem pust komaj čakala, do takrat sem želela biti Pika Nogavička in princeska v enem, kavbojka in še kaj bi se našlo. Zdaj pa nekako nimam več idej. Spomnim se, da sem enkrat želela biti odrasla. Kaj bi dala, da bi lahko še vedno bila majhna punčka, katere največja skrb je bila, da zvečer ne bi zamudila risanke ...

Devetošolka

KOMENTAR

Različen, drugačen

Že od rojstva se učimo, zaupamo in spoznavamo. Veliko danes mogoče nepomembnih dejavnikov je vplivalo in še vpliva na nas. Včasih ravno od stvari, ki se nam zdijo najbolj neškodljive, prejmemo napačno sporočilo.

Dandanes se vse vrti okoli idealov iz revij in starši se na vse pretege trudijo, da bi nam iz glav izbrisali podobo izklesanih postav in željo po tem, da bi bili enaki. »Tako kot nihče ni popoln, tudi nihče ni grd,« včasih pripomnijo v kakšni reviji. Ampak pogledjmo Grdega račka. Že sama zgodba, pri kateri verjamem, da večini otrok naslov ni tako zelo pomemben, se začne z nekakšnim sporočilom, da zgoraj rečeno o popolnosti in »grdoti« ne velja. Nato sledi, če v zgodbo

pogledamo z malo drugačne plati, še en napačen nauk, in sicer da moraš biti takšen kot vsi ostali, da te sprejmejo. Napaka. Pomembno je, da se izražamo na svoj način. Potrebno je, da drug drugega sprejemamo in kriterije postavljamo glede na to, kaj ima človek v notranjosti. In smešno se mogoče sliši, ko prebereš, da račka niso ocenjevali po pravih načelih. Živel je v pomanjkanju, dokler se ni spremenil v prelepega laboda in postal takšen kot vsi ostali. Šele potem so ga obravnavali primerno. A Andersen je, kot da bi vedel, kakšni časi bodo nastopili, v svoji zgodbi opisal realen problem. Poleg tega, da vsi pričakujemo, da bodo drugi enaki kot mi ali da nas bodo vsi marali, vedno pozabimo poslušati. Za ideje drugih pa se ne zanimamo in tisti, ki se

ne zanima za enake stvari kot mi, je v naših očeh drugačen. Z negativnega stališča.

Pred kratkim sem se udeležila državnega parlamenta in del razprave je potekal na temo *Drugačen sem. Saj si tudi ti*. In najprej smo več kot dvajset minut razčiščevali, kaj sploh pomeni biti različen in kaj drugačen. Prišli smo do zaključka, da smo različni vsi in da zaradi tega, ker imamo drugačne oblike nos, drugačne barve oči, nismo deležni obsojanj. A kar se tiče drugačnosti, na plan pride popolnoma drugačna zgodba. Podobna Grdemu račku. Na ulici vidimo človeka z mnogo tatui, poleg njega pa dekle, ki še uhanov ne nosi. In namesto da bi pomislili na to, kako lepo je, da drugačnost nekaterim ne predstavlja ovire, najdemo mnogo opazk za fanta,

ki je »pokrit« s tatui, in naposled še za dekle, češ kaj sploh vidi na njem in da ji bo žal. To je drugačnost, ki je deležna prevelike pozornosti.

Kako bi bilo, če bi bili vsi enaki? Grozno dolgočasno in zato je prav, da smo poleg tega, da smo različni, tudi drugačni. Vsak je nenazadnje zgodba zase in če želimo, da ta svet ostane zanimiv in preprečiti monotonost, moramo začeti sprejemati drugačne in se znebiti značilnosti likov iz Grdega račka. Odločiti se moramo, ali bomo takšni kot njegova mama, ki ga je podpirala od začetka, ali takšni kot vsi ostali, ki ga niso sprejemali, dokler ni postal njim enak. Kot je rekel eden od fantov na parlamentu: »Morda se je pa v tej zgodbi vse začelo.«

Devetošolka

KOMENTAR

Ne sodijo v našo prihodnost

Najboljši prijatelj. Dnevno ju uporabljamo, vendar se le redki zavedajo resničnega pomena teh tako pomembnih besed. Vsak si ju razlaga na drugačen, svojevrsten način. Nekdo meni, da je to tisti, ki gre po plašč v čistilnico, ti očisti čevlje in obvezno naredi vse tvoje domače naloge. Najboljši prijatelj: drugi pozvonijo in čakajo pred vrati, da jim odpreš, a najboljši prijatelj pride noter, umaže preprogo v hodniku in navrže, da si tako ali tako len in da ti ne bo škodilo, če boš kdaj kaj počistil. To so pravi prijatelji! Vedo za tvoje napake, slabosti, vendar te imajo kljub temu radi, ti dajejo dobre nasvete, se s tabo smeji, jočejo in vpijejo.

Kako pa vemo, da je prijateljstvo iskreno? Mislim, da ni bolj preproste stvari. Občutek. Z nekom se sicer imaš odlično, povesta si veliko stvari, vendar ko pride do zadev, ki so poleg prijateljstva tudi pomembne, nista več najboljša prijatelja. Sta samo dva iz množice. Spet z nekom drugim še morda nista našla iste valovne dolžine, vendar sta blizu. Med vama ni nekakšnega betonskega zidu,

ki bi omejeval vajino veselje, zabavo in sproščenost. Med vama je morda zid, vendar iz papirja. Preprosto ga odpihneš. Mnenje tretjih je, da sta absolutno najboljša prijatelja tista, ki se nikoli ne pokličeta, živita drug mimo drugega in sta preprosto vsakdanja človeka. Nekoč sta imela zavidanja vredno vez, vendar si je vsak od njiju našel novo družbo. Njuna je razpadla. To se je nedavno naredilo meni. Še ne tako dolgo nazaj sva si imeli za povedati toliko stvari, da bi svet lahko obkrožili dvakrat, a si še ne bi povedali vsega. Dopolnjevali sva si stavke in se samo spogledali in že planili v smeh. Skupaj sva bili cele dneve, si izmišljevali zgodbe, pekli piškote, ki se nikoli niso izkazali za presežek, vendar sva bili skupaj. Psihologi pravijo, da je prijateljstvo, ki traja vsaj sedem let, večno. Tudi psihologi nimajo vedno prav. Morda je celo bolje, da se družba spreminja. Nekdo, ki ti je bil včasih tujec, ti je najboljši prijatelj in najboljši prijatelj ti je včasih preprosto tujec. Nekateri iz našega življenja odidejo s preprostim razlogom: ne sodijo v našo sedanost in prihodnost.

Devetošolka